

Uregulowane w VW-Gesetz prawo Republiki Federalnej Niemiec i Land Niedersachsen do powołania członków rady nadzorczej niezależne od liczby posiadanych akcji ogranicza zdaniem Komisji prawo innych akcjonariuszy do stosownej reprezentacji w radzie nadzorczej spółki. I ponieważ — jak wielokrotnie stwierdził również Trybunał — uregulowanie, które ogranicza uzyskanie udziału lub w jakikolwiek inny sposób ogranicza możliwość rzeczywistego udziału w zarządzie spółką lub w kontroli nad nią stanowi ograniczenie swobodnego przepływu kapitału, to w przypadku tego uregulowania ustawowego chodzi zdaniem Komisji o sprzeczne z prawem wspólnotowym ograniczenie swobodnego przepływu kapitału.

Ograniczenie swobodnego przepływu kapitału jest usprawiedliwione jedynie przez względy wskazane w art. 58 WE lub przez tak zwane nadrzędne względy interesu ogólnego. W myśl ustalonych przez Trybunał kryteriów tego rodzaju środki [leżące] w ogólnym interesie nie mogą być dyskryminujące, muszą być obiektywnie konieczne i proporcjonalne względem celu, do którego realizacji dążą. Względy te muszą odnosić się w szczególności do wszystkich osób fizycznych i prawnych prowadzących działalność na terytorium państwa przyjmującego. Ogólne interesy finansowe, które wykraczają poza określone w art. 58 WE względy związane z prawem podatkowymi, jak również inne cele ekonomiczne Państwa Członkowskiego nie mogą, zdaniem Komisji powołującej się na utrwalone orzecznictwo Trybunału, usprawiedliwić żadnej przeszkody, która jest zabroniona na mocy Traktatu WE. Biorąc pod uwagę kryteria art. 56 WE i relewantnego orzecznictwa, zdaniem Komisji, w przypadku wskazanych przepisów VW-Gesetz chodzi o pośrednie ograniczenie nabycia, dla którego nie istnieje żadne usprawiedliwienie w prawie wspólnotowym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie Heinrich Schulze GmbH & Co.KG i.L. reprezentowanej przez likwidatora Ravensberger Honig GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-120/05)

(2005/C 143/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 15 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie Heinrich Schulze GmbH & Co.KG i.L. reprezentowanej przez likwidatora Ravensberger Honig GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy można odstąpić od dowodu z dokumentu przewidzianego w art. 7 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 1222/94⁽¹⁾ i zezwolić eksporterowi na wykazanie produktów faktycznie wykorzystanych do produkcji wywożonych towarów poprzez inne środki dowodowe, gdy z powodu siły wyższej eksporter nie może (już) dostarczyć dokumentów dotyczących produkcji?

Czy uwzględnienie siły wyższej prowadzi również do obniżenia kryterium dowodu w tym znaczeniu, że eksporter musi wyłącznie uwiarygodnić lub uprawdopodobnić produkty faktycznie wykorzystane do produkcji wywożonych towarów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 136, str. 5.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03 Deutsche Post Euro Express GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) w dniu 15 marca 2005 r. (faks z dnia 11 marca 2005 r.)

(Sprawa C-121/05 P)

(2005/C 143/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 15 marca 2005 r. (faks z dnia 11 marca 2005 r.) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03 Deutsche Post Euro Express GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM). Pełnomocnikami wnoszącego odwołanie są A. von Mühlendahl, wiceprezes OHIM, i G. Schneider, Wydział ds. postępowania sądowego w przedmiocie własności intelektualnej.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03⁽¹⁾ oraz oddalenie skargi;
2. przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) następująco uzasadnia swoje odwołanie od wyżej wskazanego wyroku.

Sąd, wywodami zawartymi w pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku, naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że wprawdzie uznał on określenie „EURO” za oznaczenie pochodzenia geograficznego towarów lub usług, stwierdził zarazem jednak, że określenie to podlega odmowie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego jedynie, jeżeli określenie pochodzenia geograficznego jest „istotne” dla docelowego kręgu odbiorców znaku towarowego. Jest to sprzeczne z jednoznacznym brzmieniem wskazanego artykułu, który, bez dokonywania dalszej kwalifikacji, obejmuje określenia pochodzenia geograficznego odmową rejestracji. Jednocześnie z wyroku Trybunału z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie C-363/99 wynika, że odmową rejestracji objęte są wszystkie znaki i oznaczenia, które określają cechy zgłoszonych towarów lub usług, niezależnie od tego, czy cechy te są „istotne”.

Sąd, wywodami zawartymi w pkt 36-43 zaskarżonego wyroku, naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że wprawdzie uznał on określenie „PREMIUM” za oznaczenie jakości, jednocześnie jednak nie objął on tego określenia zakresem stosowania wspomnianego przepisu. Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 wyklucza, bez dokonywania dalszej kwalifikacji, rejestrację oznaczeń wartości, gdyż każdy z konkurentów zgłaszającego powinien mieć prawo do używania tego typu oznaczeń, nie naruszając przy tym praw osób trzecich ze znaku towarowego. Argument Sądu (pkt 39), zgodnie z którym określenia takie jak „PREMIUM” należy oceniać (jedynie) na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, jest w niniejszej sprawie nietrafny. Ze względu na to, że określenie „PREMIUM” jako oznaczenie jakości jest już objęte zakresem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 40/94, nie ma potrzeby dalszego odnoszenia się do art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

Zgodnie z ustalonymi w orzeczeniach Trybunału zasadami, które zostały przywołane w pkt 44 zaskarżonego wyroku, znak towarowy składający się z elementów opisowych jest w całości opisowy, chyba że zostanie stwierdzone, iż łączne oznaczenie ma w całości odmienne znaczenie niż każdy z jego elementów. W niniejszym przypadku oczywiste jest, że określenie „EURO-PREMIUM”, stanowiące zwyczajne z językowego punktu widzenia zestawienie obu elementów „EURO” i „PREMIUM”, również w tym kontekście nie oznacza niczego innego niż, że w przypadku zgłoszonych towarów i usług chodzi o europejskie pochodzenie wysokiej jakości.

Z uwagi na powyżej wskazane przyczyny zaskarżone rozstrzygnięcie narusza zatem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 i w konsekwencji podlega uchyleniu.

(¹) Dz.U. C 69, str. 14

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S

(Sprawa C-125/05)

(2005/C 143/25)

(Język postępowania: duński)

W dniu 17 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 (¹) z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych („rozporządzenie nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego”) należy interpretować w ten sposób, że wypowiedzenie przez dostawcę porozumienia o dystrybucji z rocznym wyprzedzeniem wymaga uzasadnienia, wykraczającego poza powołanie tego przepisu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

Jakie mogą być wymagania stawiane na podstawie prawa wspólnotowego odnośnie treści takiego uzasadnienia i kiedy należy przedstawić to uzasadnienie?
- 3) Czym skutkuje nieprawidłowe lub nieterminowe przedstawienie takiego uzasadnienia?